

HALLOWEEN HORROR

Leeseexampleaar

Vanaf 9 jaar

© 2025, Nico De Braeckeleer en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp & vormgeving: KaaTigo

D/2025/0055/239
ISBN 978 94 6234 801 1
NUR 282, 283
THEMA 5AK, YFD

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 instagram.com/pelckmans.be

NICO DE BRAECKELEER

HALLOWEEN HORROR

10 VERHALEN VOOR KINDEREN DIE GRIEZELEN VAN LEZEN

P E L C K M A N S

Leesexemplaar

INHOUD

1	Pompoensoep	7
2	Bijgeloof	23
3	Griezeltocht	35
4	Horrorhalloween	55
5	De vloek van tarot	91
6	De Halloweenspin	111
7	Het 31 oktobermonster	117
8	Welkom in de hel <i>(door Lina De Braeckeleer)</i>	127
9	Angst voor Jack O'lantern	143
10	Laatste Halloween	171

POMPOENSOEP

Zoals elk jaar op de avond van Halloween liepen Mila en Oliver verkleed van deur tot deur. *Trick or treat* was een traditie waar de twee vrienden van hielden: aanbellen bij de burens en dan snoepjes krijgen. De dag na Halloween hadden de twee vrienden meestal buikpijn. Ze aten bijna al het snoep dat ze kregen meteen op.

Ook dit jaar was de avond van Halloween fantastisch en kregen ze bij elk huis flink wat snoep. Misschien kwam dat doordat ze zich zo cool verkleed hadden. Mila leek met haar vlechten en zwarte kleren precies op Wednesday uit de Netflix-serie. Oliver was omgetoverd tot Pennywise, de superenge clown met het rode haar uit de griezelfilm *It*. Zelf durfde hij die film niet te bekijken, maar hij kende de clown

uit de trailer. Ze stopten alle snoepjes in hun rieten mand zodat ze thuis naar hartenlust konden smullen.

Mila en Oliver liepen in het donker naar het huis van meester Vanaeken, een leraar die al jaren met pensioen was, maar zich nog altijd inzette voor de buurt. De twee kinderen verheugden zich erop, want hij gaf elk jaar het meeste snoep. En niet alleen het meeste, ook het lekkerste. Ook versierde hij zijn tuin met pompoenen waarin lichtjes flikkerden. Aan de dakgoot hingen heksenpoppetjes aan touwtjes. Op de ramen zaten lichtgevende Halloweenstickers. Dit jaar waren de versieringen nog griezeliger dan vorig jaar. Dat had veel te maken met het huiveringwekkende skelet dat op een stoel in de voortuin zat.

Mila liep er met een boogje omheen, maar Oliver kon het niet laten om de schedel even aan te raken.

‘Plastic’, zei hij. ‘Het is niet echt.’

‘Wat dacht je dan? Dat meester Vanaeken hier een echte dode zou neerzetten?’ vroeg Mila.

‘Dat zou wel cool geweest zijn, geef toe.’

Mila vond dode mensen in een voortuin helemaal niet cool en ging er niet op in. Die plastic schedel met de lege oogkassen was al angstaanjagend genoeg.

Mila drukte op de bel bij de voordeur. Nog geen

drie seconden later deed meester Vanaeken open. Hij hield een plastic mandje boordevol snoep in zijn hand en keek hen glimlachend aan. Hij had zich verkleed als een tovenaer, met een hoed en een zwarte mantel. Op zijn wangen en voorhoofd had hij zwarte spinnen getekend.

'Fijne Halloween, Mila, en eh... Oliver, denk ik. Met dat masker van Pennywise ben ik er niet zeker van.'

'Kent u Pennywise?' vroeg Oliver verbaasd.

'O ja, ik heb het boek van Stephen King gelezen en de films gezien. Het boek is eigenlijk nog beter dan de films.'

Oliver wees naar Mila. 'Maar u weet vast niet wie Mila voorstelt.'

'O jawel, jongen, denk je dat ik geen televisie kijk? Ik vond *Wednesday* heel griezelig en grappig tegelijk. Ik ben een fan van de serie waarmee het allemaal begon: *The Addams Family*. Kennen jullie die?'

Mila en Oliver schudden het hoofd.

'Nou ja, ik kijk graag televisie. Nu ik met pensioen ben, heb ik ook niet veel anders te doen. Lezen, ja, maar ik zie die kleine letters niet meer zo goed. Oud worden is niet altijd een pretje. Maar jullie zijn vast niet gekomen om naar het gezeur van een oude man te luisteren. Wel voor snoep, toch?'

'Zeker!' zei Oliver meteen.

'Ik vind niet dat u zeurt, hoor', stelde Mila de oude man gerust.

'O, maar zelf vind ik van wel', zei meester Vanaeken. Hij greep een handvol snoep en dropte het in het rieten mandje van Mila en Oliver. Zijn handen waren zo groot als kolenschoppen, dus er kon wel wat snoep in. Zoals elk jaar was het allemaal heel lekker, vooral de chocoladerepen. Mila watertandde al bij de gedachte aan al dat zoets.

'Bedankt, meester!'

Oliver en Mila draaiden zich om en liepen de oprit af, naar het huis naast dat van meester Vanaeken.

'Mila! Oliver! Wat gaan jullie doen?' riep de oude man hen na.

'Snoep vragen bij uw burens.'

Meester Vanaeken schudde zijn hoofd en keek hen met grote ogen aan. 'Misschien doen jullie dat maar beter niet. De burens zijn drie maanden geleden verhuisd. Er woont nu een oude dame. Ik denk niet dat ze snoep zal geven.'

'Waarom niet?' vroeg Oliver.

'Tja, je kunt het altijd proberen', zei meester Vanaeken. Daarna praatte hij wat zachter, alsof hij bang was dat de buurvrouw hem zou horen. 'Eerlijk gezegd denk ik niet dat ze heel vriendelijk is. Ze zegt met moeite goedendag.'

‘Als we het niet proberen, hebben we zeker niets’, zei Oliver. ‘Kom, Mila.’

Oliver en Mila liepen naar de voordeur van het huis. Het viel Mila nu pas op dat het huis er vervallen uitzag. Alle gordijnen waren dicht en nergens brandde licht. Meester Vanaeken bleef nog even in de deuropening staan, maar draaide zich dan om en ging naar binnen.

Oliver wilde aanbellen, maar Mila hield zijn arm tegen. ‘Zouden we dat wel doen? Na wat meester Vanaeken zei, heb ik er geen goed gevoel bij om hier aan te bellen.’

‘Op de avond van Halloween moet je ertegen kunnen dat er aangebeld wordt.’

‘Misschien.’

‘Wat is het ergste dat kan gebeuren? Dat ze ons geen snoep geeft?’

Mila haalde haar schouders op.

‘Ja, misschien wel.’

Oliver wachtte niet op Mila’s toestemming en drukte twee keer kort na elkaar op de bel.

DING DONG. DING DONG.

De bel was tot buiten te horen. Het geluid deed de nekhaartjes van Mila overeind komen.

Er was niet meteen iets te zien of te horen in het huis.

'Misschien is ze niet thuis', zei Mila. Dat hoopte ze ook, want na het gesprek met meester Vanaeken had ze geen zin om oog in oog te staan met de vrouw. 'Kom, we gaan weg.'

Maar Oliver bleef staan en belde nog een keer aan.

DING DONG.

Nu hoorde Mila binnen wel gestommel. Ergens ging een deur open. Er klonken voetstappen in de gang. En dan ging de voordeur akelig krakend open.

Een oude vrouw keek hen aan. Ze keek niet vriendelijk, maar ook niet onvriendelijk. Ze leek ergens op te wachten. *Als een wetenschapper die een insect bestudeert*, schoot het door Mila's hoofd. Ze zag iets in de ogen van de oude vrouw dat haar niet aanstond. De grijze pupillen leken iets duivels in zich te hebben. Er trok een rilling door haar heen.

'We komen voor snoep', zei Oliver.

'Waarom?'

De stem van de oude vrouw klonk als een krijtje op een schoolbord. **KRIIIIIII.....**

Weer golfde er een rilling over Mila's rug. Ze wilde hier zo snel mogelijk weg!

'We komen snoep vragen omdat het Halloween is', zei Oliver. 'Dan gaan de kinderen in deze buurt alle huizen langs voor *trick or treat*.'

'Ik doe niet mee aan die flauwe dingen. Maak dat je wegkomt. En de volgende jaren hoef je ook niet te komen. Zeg dat maar tegen al jullie vriendjes. Als er toch iemand langskomt, laat ik mijn hond los.'

Mila kromp in elkaar. Oliver leek totaal niet onder de indruk van de oude vrouw.

'Welke hond hebt u, mevrouw?' vroeg hij.

'Ik heb er nog geen. Als jullie nog eens langskomen, koop ik er een om jullie naar de keel te vliegen.'

Het gezicht van de oude vrouw bleef onbewogen. Ze keek niet eens kwaad of dreigend, maar dat maakte het voor Mila alleen maar erger.

De vrouw keek Mila nog even diep in de ogen en sloeg daarna de deur voor hun neus dicht.

Oliver glimlachte naar Mila. 'Wat een vriendelijke vrouw.'

Mila was te bang om met het grapje te lachen. Ze pakte de arm van Oliver vast en trok hem weg bij het huis.

Op straat bleef Oliver staan. Mila kreeg hem geen stap meer vooruit.

'Dit mogen we niet zo laten', zei Oliver.

'Hoe bedoel je?'

'Weet je wat kinderen in Amerika doen als iemand hun geen snoep geeft?'

'Nee.'

'Dan gooien ze rotte eieren naar het huis.'

'Wat?'

'Yep. En ik vind dat we dat nu ook moeten doen.'

Oliver diepte een ei op uit zijn broekzak.

'Heb jij al de hele avond een rot ei bij je?'

'Nee, geen rot ei, gewoon een ei. Ik zou niet weten waar ik een rot ei moet vinden.'

'Maar wij gooien toch nooit eieren met Halloween?'

'Vroeger wist ik nog niet dat ze dat in Amerika doen.'

'We zijn niet in Amerika, Oliver.'

'Dus?'

'We gaan geen rot ei naar het huis van die oude vrouw gooien.'

'Nee, maar wel een gewoon ei.'

'Nee! Straks stuurt ze haar hond op ons af.'

'Ze heeft geen hond.'

'Ze gaat er wel een kopen.'

'Dat zegt ze, maar daar geloof ik niks van.'

Mila zag hoe Oliver zijn arm naar achteren zwaaide om het ei naar het huis van de oude vrouw te gooien.

'**NÉÉ!**' gilde Mila. Ze probeerde hem tegen te houden, maar Oliver was net te snel. Zijn rechterarm zwaaide naar voren en zijn hand liet het ei los.

Laat het ei alsjeblieft niet tegen de muur terechtkomen, smeekte Mila in stilte.

Maar met een plets spatte het ei uit elkaar tegen de voorgevel van het huis.

'Ja!' lachte Oliver en hij stak juichend zijn armen in de lucht. 'Recht in de roos!'

Op dat ogenblik ging de voordeur weer krakend open. De oude vrouw verscheen in de deuropening en keek onbewogen naar Oliver. Het ei dat kapotspatte had ze onmogelijk kunnen horen. Had ze hen in de gaten gehouden vanachter het gordijn? Heel zachtjes, maar vreemd genoeg toch goed verstaanbaar, zei ze: 'Sabelak.'

Mila keek van de oude vrouw naar Oliver, die even niet wist hoe hij moest reageren. Hij leek weg te willen sprinten, maar veranderde in een flits in een pompoen.

Mila keek verbluft naar de pompoen midden op straat, die een seconde geleden nog haar vriend was geweest.

**DIT KAN NIET. DIT KAN NIET!! DIT KAN NIET!!!
IK DROOM!**

Maar het was geen droom. Dat besepte Mila maar al te goed. Die oude vrouw... die heks... had haar beste vriend in een grote oranje pompoen veranderd.

Hoewel Mila doodsbang was dat de oude vrouw haar ook in een pompoen zou veranderen,

schreeuwde ze naar haar. 'Maak mijn vriend weer normaal!'

'Hij is toch normaal! Een normale pompoen.'

'Verander hem terug in een mens!'

'Daar heb ik niet zoveel zin in', zei de oude vrouw. 'En als ik jou een goede raad mag geven, begin ook niet met eieren te gooien naar mijn voorgevel. Want anders liggen er straks twee pompoenen op straat.'

Met die woorden verdween de heks – Ja, het was zeker een heks! – weer in haar huis.

De heks had hen dus wel degelijk in het oog gehouden, want ze wist dat Oliver het ei had gegooid.

In de verte kwam een vrachtwagen aangereden. Zijn koplampen priemden door het donker.

Mila schoot meteen in actie. Ze bukte zich, tilde de pompoen op en legde hem in het gras naast de weg. De vrachtwagen zoefde voorbij. Als ze de pompoen niet opzij had gelegd, zou het voorwiel van de vrachtwagen erover zijn gereden. Dan was Oliver nu pompoenmoes geweest.

Mila keek naar de pompoen. 'Oliver?'

Maar de pompoen zei niets terug. Pompoenen kunnen natuurlijk niet praten!

Wat nu?

Naar haar moeder! Ze moest haar moeder vertellen wat er was gebeurd!

De pompoen was erg zwaar. Mila pakte hem op en droeg hem naar huis. Toen ze daar aankwam, was ze buiten adem.

Haar moeder stond in de keuken af te wassen.

Mila legde de pompoen met een zucht van inspanning op de keukenvloer.

'Mama... Oliver... hij... hij is in een pompoen veranderd!'

Opeens kwamen de tranen los. Ze stroomden in beekjes over haar wangen.

Haar moeder keek verbaasd op en zette het glas opzij dat ze net had afgewassen. 'Mila? Wat is er?'

Mila wees naar de oranje pompoen. 'Oliver is een pompoen.'

Haar moeder kwam naar haar toe en sloot haar in haar armen. 'Wat zeg je toch allemaal, meisje? Is dit een grap?' vroeg haar moeder. 'Huil je weer krokodillentranen?'

Mila kon heel goed doen alsof ze hilde. Ze wilde later actrice worden. Maar dit keer waren het echte tranen.

'De buurvrouw van meester Vanaeken is een heks', zei Mila. 'Oliver gooide een ei tegen haar gevel omdat ze ons geen snoep gaf. En toen veranderde ze Oliver in een pompoen.'

'Meisje toch, waarom zeg je dat toch allemaal?'

Moet je dit verhaal vertellen van Oliver? Heeft hij deze grap bedacht?

'Het is geen grap, mama. Het is echt!'

Haar moeder liet haar los en keek haar streng aan. 'Het was een leuke grap, maar nu is het genoeg. Ik moet de afwas nog doen en wil ook nog soep maken. Ik heb geen tijd voor deze flauwekul.'

'Het is geen flauwekul, mama. Echt niet. Oliver is veranderd in deze pompoen.'

'Genoeg, Mila!' vloog haar moeder uit.

'Goed... Oliver's mama zal me wel geloven!'

Mila liep naar de achterdeur.

'Val Liesbeth niet lastig met jullie flauwekul!' riep haar moeder haar na, maar Mila was de deur al uit.

Mila rende huilend naar het volgende huis, waar Oliver met zijn moeder woonde. Ze belde aan.

Zijn moeder deed meteen de deur open. Ze droeg een schaal met zelfgemaakte koekjes voor *trick or treat*. Ze maakte altijd alles zelf. Rommel uit de supermarkt haalde ze niet in huis.

'Dag, Mila! Ik vroeg me al af waar jullie bleven... Hé, waarom huil je? Er is toch niets met Oliver?'

'Hij... hij... hij is veranderd in een pompoen!'

De moeder van Oliver wist even niet hoe ze daarop moest reageren, maar na enkele seconden barstte ze in lachen uit. 'Meisje, toch. Je moet zeker